

การจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน : แนวคิดเพื่อการพัฒนาทักษะทางภาษาไทย

ณัฐกิตติ์ นาทา¹

บทคัดย่อ

ภาษาไทยเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารของคนในชาติ เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่บรรพบุรุษได้สร้างสมมาให้แก่ชนรุ่นหลัง หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยมี 5 สาระ ได้แก่ สาระที่ 1 การอ่าน สาระที่ 2 การเขียน สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย และสาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม ในจำนวนทั้ง 15 สาระนี้ สาระที่ 1-3 นับเป็นสาระที่มุ่งเน้นทักษะการใช้ภาษาไทยของผู้เรียน ซึ่งมีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างมากที่ครูในฐานะผู้สอนและผู้ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้จะต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมและพัฒนาทักษะดังกล่าวให้แก่ผู้เรียน การนำแนวคิดมุ่งเน้นภาระงาน หรือ Task Based Learning (TBL) มาประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรม การเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษานั้น นับว่าสอดคล้องกับหลักการพัฒนาทักษะสัมพันธ์ เพราะแนวคิดมุ่งเน้นภาระงานหรือ Task Based Learning (TBL) เป็นแนวคิดที่ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตัวเอง กระตุ้นทักษะทางการใช้ภาษาไทย ไม่ว่าจะเป็นการให้ผู้เรียนได้อ่าน เขียน ฟัง ดู และพูด เกี่ยวกับภาระงานที่ตนเองได้รับ เป็นการฝึกทักษะต่างๆ ไปพร้อมกัน ผู้เรียน มีโอกาสได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ แสดงความคิดเห็น ตลอดจนได้เป็นผู้เรียนรู้ด้วยตนเอง ครูเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกให้แก่ผู้เรียนเท่านั้น ท้ายสุดผู้เรียนก็จะเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

คำสำคัญ : 1. แนวคิดมุ่งเน้นภาระงาน 2. ทักษะทางภาษาไทย 3. การอ่าน 4. การเขียน
5. การฟัง 6. การดู 7. การพูด

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม
อีเมล : Kitti-nata2528@hotmail.com โทร : 08 4319 7938

Task-based learning: an approach for Thai language skills development

Natthakit Nata²

Abstract

The Thai language is a tool of communication of Thai people. It is cultural heritage of our ancestors which has been accumulated and transmitted to younger generations. The 2551 B.E. core curriculum for basic education specifies 5 strands of Thai language learning. The first one is reading, the second is writing, the third is listening, watching, and talking, the fourth is grammar and the last one is literature and literary works. Among the five strands, Strands 1-3 focus on students' language skills. Thus it is very important and necessary for teachers, who are instructors and activity designers, to organize learning activities to promote and develop Thai language skills for students. Applying task-based learning in the organization of learning activities to develop Thai language skills is in accordance with the core Thai language textbook, "Taksasampan". This is because task-based learning is the approach that allows students to do hands-on activities, stimulating their use of Thai language skills by reading, writing, watching and talking about the task they have been assigned to. It allows practicing all the skills simultaneously. Students have the opportunity to exchange knowledge, express ideas and become agents of their own learning. Teachers are only their facilitators. Eventually, students will learn how to achieve the target goals and objectives.

Keywords: 1. Task-based learning 2. Thai language skills 3. Reading 4. Writing
5. Listening 6. Speaking 7. Watching

² Lecturer at the Thai Language Teaching Program, Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Silpakorn University, Sanam Chandra Palace Campus, Nakhon Pathom, Thailand. Email address: Kitti-nata2528@hotmail.com Tel: 08 4319 7938

บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ประกอบไปด้วยเสียงและความหมาย ซึ่งทุกภาษาจะมีระเบียบ กฎเกณฑ์ และรายละเอียดต่างๆ แตกต่างกันไป ภาษาไทย นับเป็นหนึ่งในหลายภาษาที่มีลักษณะโดดเด่นในเรื่องต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นวรรณยุกต์ ลักษณะนาม ระดับภาษา คำราชาศัพท์ เป็นต้น การใช้ภาษาไทยในการสื่อสารนั้น ผู้ที่สื่อสารทุกคนต้องเป็นทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร การสื่อสารด้านภาษานั้นมีกระบวนการภายในและภายนอก การอ่านและการฟังเป็นกระบวนการภายใน เป็นกระบวนการของผู้สื่อสารในฐานะผู้รับสาร การพูดและการเขียนเป็นกระบวนการภายนอกในฐานะผู้ส่งสาร ซึ่งเป็นกระบวนการของผู้ส่งสาร (Lecturers at Thai Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Khon Kaen University, 2008, p. 13) นอกจากนี้ Panithan Bnnnathum et al. (2002, p. 43) ได้กล่าวว่า ทักษะทางภาษาทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน หากนำมาแยกออก สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ ทักษะการรับสาร ได้แก่ การฟังและการอ่าน ส่วนอีกประเภทหนึ่ง คือ ทักษะการส่งสาร ได้แก่ การพูดและการเขียน

Wipaporn Khuptikasem (2016, p. 1128) กล่าวว่า ปัจจุบันพบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทยไม่ประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ยังมีข้อบกพร่อง รวมทั้งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยที่ต่ำในทักษะการสื่อสาร อาทิ การอ่าน การเขียน และการฟัง การดู การพูด การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาไทย ได้แก่ การอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด สอดคล้องกับ Petcharat Yuree (2015, p. 15) ที่กล่าวว่า การจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษาจึงให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเป็นอย่างมาก โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนพัฒนาทักษะทั้ง 5 ประการ ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการดู ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน และทักษะการพูด โดยทักษะต่างๆ เหล่านี้ล้วนมีความสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนใช้ภาษาไทยได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง ซึ่งส่งผลดีต่อนักเรียนทั้งในด้านของการสื่อสารในชีวิตประจำวันและประโยชน์ในอนาคต นอกจากนี้ Kullaya Tantiphacheeva (2008, p. 142) ยังกล่าวว่า การสอนภาษาแบบธรรมชาติเน้นประสบการณ์เป็นกระบวนการการเรียนรู้อย่างบูรณาการ ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ที่เด็กได้เรียนรู้จากประสบการณ์รอบตัว ไม่ว่าจะเป็นการฟังเรื่องราว ฟังนิทาน ฟังเพลง ฟังดนตรี การสนทนา การเล่าเรื่อง หรือแม้แต่การเห็นตัวหนังสือจากที่ต่างๆ ดังนั้นครูจึงจำเป็นต้องหาวิธีที่จะต้องสรรหารูปแบบการสอน วิธีสอน เทคนิคการสอน ตลอดจนแนวคิดทฤษฎีต่างๆ มาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนดังกล่าวให้ประสบความสำเร็จ

บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งแนวคิดมุ่งเน้นภาระงาน หรือ Task Based Learning (TBL) นับเป็นแนวคิดหนึ่งที่มีผู้นำมาใช้ในการพัฒนาทักษะทางการสื่อสาร อย่างไรก็ตาม ส่วนมากจะนำมาใช้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แนวคิดดังกล่าวมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด ผ่านการทำงานหรือภาระงานที่ได้รับมอบหมาย เป็นการเรียนรู้ที่ครูลดบทบาทตัวเองลงแต่เพิ่มบทบาทผู้เรียนให้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากขึ้น ผู้เขียนได้เคยนำแนวคิดนี้มาใช้ในการพัฒนาทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์และคิดวิเคราะห์ของนักเรียน ปรากฏว่า นอกจากจะพัฒนาทักษะดังกล่าวแล้วยังสามารถนำมาพัฒนาทักษะทางด้านการเขียน การฟัง การดู และการพูดอีกด้วย ทั้งนี้ ผู้เขียนจึงขอนำเสนอการนำแนวคิดมุ่งเน้นภาระงาน หรือ Task Based Learning (TBL) มาใช้ในการพัฒนาทักษะทางภาษาไทย โดยจะกล่าวถึงประเด็นต่างๆ ดังนี้

1. ภาษาไทย : หัวใจของคนในชาติ
2. ทักษะทางภาษาไทย : คือทักษะที่ใช้ในการสื่อสาร
3. ทำไมต้องแนวคิดมุ่งเน้นภาระงาน หรือ Task Based Learning (TBL)
4. การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด Task Based Learning เพื่อพัฒนาทักษะภาษาไทย

ภาษาไทย : หัวใจของคนในชาติ

ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์ มนุษย์ใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกัน เกิดความรักความสามัคคี นอกจากนี้ ภาษายังเป็นเครื่องมือที่ใช้สำหรับรักษาและอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมของคนในชาติ หากชาติใดไร้ซึ่งภาษาเป็นของตนเองย่อมนำพาให้ชาตินั้นพัฒนาไม่ได้ อย่างเต็มที่ ดังคำกล่าวที่ว่า

“ภาษาเป็นเครื่องมือผูกพันมนุษย์ต่อมนุษย์ได้แน่นแฟ้นยิ่งกว่าสิ่งอื่น และไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้คนรู้สึกเป็นพวกเดียวกันที่แน่นอนยิ่งไปกว่าการพูดภาษาเดียวกัน รัฐบาลทั้งปวงย่อมรู้สึกในข้อนี้ เพราะฉะนั้นรัฐบาลใดที่ต้องการปกป้องชนต่างชาติต่างภาษาจึงต้องพยายามตั้งโรงเรียนและออกบัญญัติบังคับให้ชนต่างชาติเรียนภาษาของผู้ปกครอง แต่ความคิดเช่นนั้นมิใช่จะสำเร็จตามปรารถนาของรัฐบาลเสมอก็หาไม่ได้ ถ้ายังจัดการแปลภาษาไม่สำเร็จอยู่ตราบใด ก็แปลว่าผู้พูดภาษาเดียวกับผู้ปกครองนั้นยังไม่เชื่ออยู่ตราบนั้น.... ดังนั้น หากชนชาติใดช่วยกันบำรุงรักษาภาษาของตนให้บริสุทธิ์และสมบูรณ์

มันคง ก็จะได้ชื่อที่สามารถรักษาความเป็นชาติของตนด้วย" (Pha-op posakitsana, 1978)

ภาษาไทยนับเป็นหนึ่งในภาษาในโลกที่คนไทยใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารของคนในชาติและในฐานะทำให้เกิดความบันเทิง ความจริงจังใจต่าง ๆ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้ระบุความสำคัญของภาษาไทยไว้ดังนี้

“ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรม อันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนากระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสาน ให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป”

ดังนั้น ภาษาไทยจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารและเป็นเอกลักษณ์ของชาติ โดยสามารถกล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยได้ ดังนี้

1. บ่งบอกเอกลักษณ์สำคัญของชาติ

การที่จะกล่าวได้ว่าชนชาติใดมีเอกลักษณ์อย่างไรนั้น แนนอนว่าภาษาของคนในชาตินั้นๆ ย่อมเป็นสิ่งหนึ่งที่บ่งบอกเอกลักษณ์ของชาติเป็นอย่างดี ภาษาไทยนับเป็นหนึ่งในภาษาที่คนไทยทุกคนภูมิใจในฐานะเป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นของชาติ พ่อขุนรามคำแหงมหาราชทรงประดิษฐ์อักษรไทยไว้เพียงคู่ชาติไทยมากกว่า 734 ปี ย่อมแสดงว่าชนชาติไทยนั้นมีภาษาเป็นของตนเองทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน อันเป็นสิ่งบ่งบอกเอกลักษณ์ที่สำคัญอย่างยิ่งของคนไทย

2. เชิดชูเอกราชชาติสมัย

ภาษาไทยนอกจากจะเป็นเอกลักษณ์สำคัญของชาติดังกล่าวข้างต้นแล้วยังเป็นเครื่องมือบ่งชี้ของความเป็นเอกราชอีกด้วย หลายคนจึงกล่าวว่า ‘ชนชาติใดไร้ซึ่ง

ภาษาชนชาตินั้นย่อมตกเป็นทาสทางภาษาของชาติอื่นเสมอ' การตกเป็นทาสทางภาษาย่อมหมายถึงว่า เป็นทาสทางความคิด ซึ่งส่งผลไปถึงการถูกครอบงำความคิดอื่นๆ อันเนื่องมาจากการเสียเอกราชทางภาษาให้กับชนชาติอื่นนั่นเอง คนไทยจึงมีความภาคภูมิใจในเอกราชตรงนี้ เพราะอย่างน้อยในจำนวนหลายประเทศใกล้เคียงเราเราก็เป็นหนึ่งในไม่กี่ที่คงไว้ซึ่งเอกราชทางภาษา

3. ใช้ติดต่อสื่อสารกันทั่วไป

ภาษาทุกภาษาย่อมมีความสำคัญอย่างหนึ่งที่เหมือนกัน คือ ใช้เป็นเครื่องมือที่ติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน การใช้ภาษาเป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารนี้เพื่อสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชาติ เพื่อก่อให้เกิดความรักความสามัคคีอันดีต่อกัน ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อสารชีวิตประจำวันของคนไทยและคนต่างชาติที่ใช้ภาษาไทย ทำให้คนไทยเกิดความเข้าใจอันดีต่อกัน ท้ายสุดทำให้เกิดความมั่นคงของชาติ

4. เป็นเครื่องมือจรรโลงใจไทยนคร

ภาษาไทยนับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งในฐานะประเทืองปัญญาและจรรโลงใจคนทั้งชาติ บางครั้งบุคคลเกิดความทุกข์ใจหรือเศร้าใจก็สามารถใช้ภาษาในการบรรเทาอาการต่างๆ นั้นได้เป็นอย่างดี ภาษาไทยจึงมีบทบาทในการช่วยจรรโลงใจคนไทยทั้งชาติ

5. ภาษาไทยช่วยอนุรักษ์วัฒนธรรม

วัฒนธรรมไทยที่ดำรงมาได้ทุกวันนี้ ส่วนหนึ่งมาจากภาษาที่ทำหน้าที่เป็นเครื่องมือในการที่จะให้คนในชาติถ่ายทอดวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามออกมา คำว่าวัฒนธรรมนั้นมีอยู่ 5 หมวด ได้แก่ 1) ร่างกาย 2) สังคม 3) จิตใจ 4) สุนทรียภาพ และ 5) ภาษา ดังนั้น จึงปฏิเสธไม่ได้ว่าภาษาเป็นสิ่งที่ช่วยอนุรักษ์วัฒนธรรม ภาษาไทยในที่นี้หมายความว่า ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน ประเพณีวัฒนธรรมบางอย่างเกิดจากรรณคดีหรือวรรณกรรมทั้งด้านมุขปาฐะและอมุขปาฐะ ทั้งสองด้านนี้จึงเป็นสิ่งที่ได้รับการถ่ายทอดผ่านภาษาทั้งสิ้น

6. ช่วยแสดงความเจริญความยิ่งใหญ่

ชนชาติใดมีภาษาทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนเป็นของตนเอง ย่อมมีความเป็นอารยธรรมมากกว่าชนชาติอื่นๆ เพราะภาษาช่วยปรับปรุง แก้ไข และพัฒนาความคิดของมนุษย์อย่างไม่หยุดยั้ง ภาษาไทยเป็นอีกหนึ่งภาษาที่ทำหน้าที่พัฒนาชาติให้เจริญรุ่งเรืองและยิ่งใหญ่ เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ที่ก้าวไกล

7. เป็นหัวใจทุกวิชาที่ร่ำเรียน

การเรียนรู้ลำดับแรกของมนุษย์ คือ การเรียนรู้ภาษาในฐานะที่ต้องใช้เพื่อสื่อสารกับคนรอบข้างและคนทั่วไป เพราะมนุษย์เป็นสัตว์สังคม ต้องการอยู่รวมกันเป็นกลุ่มหรือสังคม การที่จะเรียนรู้ได้ดีนั้นภาษาย่อมมีความสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือ

ในการเรียนรู้ร่วมกัน ภาษาไทยนับเป็นหัวใจของทุกวิชา เราจึงปฏิเสธไม่ได้ว่า ตั้งแต่เริ่มเรียนรู้ในระดับปฐมวัย ครูจะต้องสอนภาษาให้กับนักเรียนก่อนสอนอย่างอื่น การสอนภาษาในที่นี้ คือ สอนการพูด การอ่าน และการเขียนให้คล่องเสียก่อนจึงจะเรียนวิชาอื่นๆ ได้ดี นักวิชาการหลายท่านได้ระบุว่า หากเด็กอ่านออกเขียนได้แล้ว เด็กก็จะสามารถใช้ภาษาไทยในการเพิ่มพูนความรู้ไปสู่วิชาหรือแขนงอื่นๆ ได้ดี

จะเห็นได้ว่า ภาษาไทยนั้นเปรียบเสมือนหัวใจของคนในชาติ ขาดภาษาไทย คนในชาติก็เหมือนขาดหัวใจ เพราะภาษาไทยมีความสำคัญทั้งในฐานะเป็นสิ่งที่บ่งบอกเอกลักษณ์ของชนในชาติ เป็นสิ่งที่แสดงความเป็นเอกราช ความเจริญรุ่งเรือง อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ตลอดจนใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร ช่วยจรรโลงใจให้คนในชาติ อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ในวิชาหรือแขนงอื่นๆ คนไทยจึงสมควรรักษาและอนุรักษ์ไว้ ดังพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ได้พระราชทานแก่ผู้ได้รับรางวัลผู้ออกเสียงภาษาไทยถูกต้องและชัดเจน ตอนหนึ่งว่า

“ในด้านการใช้ถ้อยคำหรือคิดคำขึ้นใหม่ ขอให้พยายามนึกถึงคำเก่าๆ ในภาษาไทยของเราไว้บ้าง คำเก่าๆ ที่มีอยู่แล้ว ขอให้รักษาไว้และใช้ให้ถูก คำที่จะคิดขึ้นใหม่ขอให้ช่วยคิดให้ดี ขอย้ำคิดใหม่ให้พุ่มเฟิย จะคิดก็ขอให้คิดเท่าที่จำเป็นจริงๆ ความเจริญและความองเงยของภาษานั้น ย่อมมีเป็นของธรรมดา ขอให้ช่วยกันระวังรักษาอย่าให้ภาษางอกเป็นมะเร็ง จะทำให้เกิดความเสียหายขึ้นได้ ในด้านการตัดทอนภาษาก็เช่นเดียวกัน ขอให้ช่วยกันระมัดระวัง เพราะการตัดทอนภาษาก็เป็นเช่นเดียวกับการผ่าตัด ผู้ตัดจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ดีเหมือนกับหมอรรักษาโรค”

ทักษะทางภาษาไทย : คือทักษะที่ใช้ในการสื่อสาร

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดกลุ่มสาระการเรียนรู้ออกเป็น 8 กลุ่ม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยแบ่งออกเป็น 5 สาระการเรียนรู้ ได้แก่ สาระที่ 1 การอ่าน สาระที่ 2 การเขียน สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด สาระที่ 4 การใช้ภาษาไทย และสาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม สำหรับสาระที่ 1-3 นั้น ถือว่าเป็นสาระที่เป็นทักษะทางภาษาไทย ซึ่งเป็นกระบวนการที่ต้องใช้ความเพียรพยายามของผู้สอนเป็นอย่างมากในการพัฒนาผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จดังกล่าว ดังนั้น บทความนี้จึงเสนอความสำคัญและแนวทางในการพัฒนาทักษะทางภาษาไทยตามสาระการเรียนรู้ทั้ง 3 สาระ ดังต่อไปนี้

การอ่าน : สะพานสู่ความรู้

การอ่านเปรียบเสมือนบันไดที่นำไปสู่องค์ความรู้ต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคปัจจุบันที่เทคโนโลยีการสื่อสารกระจายไปอย่างรวดเร็ว การอ่านจึงมีหน้าที่ที่จะนำพาผู้อ่านไปสู่ความรู้วิทยาการต่างๆ ทั้งนี้ Thidha Moosikkharat และ Thanomvong Lumyotphol (2008, p. 5) กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า เป็นกระบวนการรับสารโดยการใช้สมองและประสบการณ์ของผู้อ่านมาแปลความหมายของตัวอักษร สัญลักษณ์ หรือรหัสต่างๆ เมื่อผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่อ่านแล้วจะสามารถพิจารณาความถูกต้องของข้อมูลนั้นได้จากนั้นผู้อ่านจะสามารถเลือกนำข้อมูลที่ได้รับดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ได้อย่างเหมาะสมตามวัตถุประสงค์ที่ผู้อ่านได้ตั้งไว้ และ Siriporn Limthraikan (2004, p. 5) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการแห่งความคิดในการรับสารเข้า ในขณะที่ผู้อ่านจะต้องทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่านไปด้วย ซึ่งผู้อ่านที่ดีจะต้องเข้าใจข้อความหรือเรื่องที่อ่านได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง อีกทั้งต้องสามารถวินิจฉัย พินิจพิจารณาเรื่องที่อ่านจนได้ความหมายอย่างลึกซึ้ง และเกิดความคิดสร้างสรรค์ สามารถนำความคิดนั้นไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

การอ่านมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะการอ่านแพร่ไปทั่วไหนความรู้อันแพร่กระจายไปที่นั่น การอ่านเป็นประจำจะช่วยให้ผู้อ่านมีสติปัญญาเพิ่มมากขึ้น เป็นการกลับสมองของผู้อ่านตลอดเวลา ดังนั้น การอ่านจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำคัญสำหรับทุกคน คนที่อ่านหนังสือไม่ออกย่อมเป็นคนที่ขาดโอกาสในหลายๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นการเรียน การประกอบอาชีพ หรือแม้กระทั่งการดำรงชีวิตสอดคล้องกับ Sunantha Manseththavit (1994, p. 1) ที่กล่าวว่า การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการเสาะแสวงหาความรู้ การรู้และใช้วิธีอ่านที่ถูกต้องจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้อ่านทุกคน การรู้จักฝึกฝนการอ่านอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้ผู้อ่านมีพื้นฐานในการอ่านที่ดี ช่วยให้เกิดความชำนาญและมีความรู้กว้างขวางด้วย ดังนั้น การที่นักเรียนจะเป็นผู้อ่านที่ดีจึงขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมที่ครูเป็นผู้จัดเตรียมให้ อีกทั้งยังต้องผสมผสานกับความสนใจของผู้อ่านเพื่อเป็นแรงจูงใจที่ช่วยนักเรียนได้อย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กล่าวถึงคุณภาพของผู้เรียนในระดับช่วงชั้น กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 1 การอ่านไว้ดังนี้

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้นๆ และบทร้อยกรองง่ายๆ ได้ถูกต้องคล่องแคล่ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามเชิงเหตุผล ลำดับเหตุการณ์ คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความรู้ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน ปฏิบัติตามคำสั่ง

คำอธิบายจากเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจความหมายของข้อมูลจากแผนภาพ แผนที่ และแผนภูมิ อ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอ และมีมารยาทในการอ่าน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองเป็นทำนองเสนาะได้ถูกต้อง อธิบายความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัยของคำ ประโยค ข้อความ สำนวนโวหารจากเรื่องที่อ่าน เข้าใจคำแนะนำ คำอธิบายในคู่มือต่างๆ แยกแยะข้อคิดเห็นและข้อเท็จจริง รวมทั้งจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านและนำความรู้ความคิดจากเรื่องที่อ่านไปตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตได้ มีมารยาท มีนิสัยรักการอ่าน และเห็นคุณค่าสิ่งที่อ่าน

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองเป็นทำนองเสนาะได้ถูกต้อง เข้าใจความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัย จับใจความสำคัญและรายละเอียดของสิ่งที่อ่าน แสดงความคิดเห็น ข้อโต้แย้งเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน และเขียนกรอบแนวคิด ผังความคิด ย่อความ เขียนรายงานจากสิ่งที่อ่านได้ วิเคราะห์ วิวิจารณ์ อย่างมีเหตุผล ลำดับความอย่างมีขั้นตอนและความเป็นไปได้ของเรื่องที่อ่าน รวมทั้งประเมินความถูกต้องของข้อมูลที่ใช้สนับสนุนจากเรื่องที่อ่าน

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองเป็นทำนองเสนาะได้ถูกต้องและเข้าใจ ดีความ แปลความ และขยายความเรื่องที่อ่านได้ วิเคราะห์วิจารณ์เรื่องที่อ่าน แสดงความคิดเห็นโต้แย้งและเสนอความคิดใหม่จากการอ่านอย่างมีเหตุผล คัดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน เขียนกรอบแนวคิด ผังความคิด บันทึก ย่อความ และเขียนรายงานจากสิ่งที่อ่าน สังเคราะห์ ประเมินค่า และนำความรู้ความคิดจากการอ่านมาพัฒนาตน พัฒนาการเรียน และพัฒนาความรู้ทางอาชีพ และนำความรู้ความคิดไปประยุกต์ใช้แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต มีมารยาท และมีนิสัยรักการอ่าน

จะเห็นได้ว่า การอ่านมีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาคนให้มีความรู้ ทักษะกระบวนการ ตลอดจนปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน นำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปพัฒนางานหรือชีวิตประจำวันของตนเอง จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ย่อมแสดงให้เห็นว่าการอ่านเริ่มจากอ่านออกจนไปสู่การอ่านที่นำความรู้ความคิดไปประยุกต์ใช้แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต การสอนอ่านให้ผู้เรียนเกิดองค์ความรู้ดังกล่าวได้นั้น นับเป็นสิ่งที่ครูจะต้องพัฒนาไปสู่จุดนั้นให้ได้ เพราะการอ่านคือสะพานสู่ความรู้

การเขียน : ดึงเทียบสองความคิด

การเขียนเป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญมาก เพราะการเขียนเป็นหลักฐานที่ช่วยให้คนรุ่นหลังทราบถึงความเป็นมาของอดีตจนถึงปัจจุบัน การเขียนจึงเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ช่วยให้โลกเจริญก้าวหน้า Wannee Somprayoon (2010, p. 146) อีกทั้งการเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้สึนึกคิดประสบการณ์ต่างๆ ของผู้เขียน ทำให้ผู้อ่านได้รับรู้ความรู้สึกนึกคิด ความรู้ ตลอดจนข้อมูลข่าวสารต่างๆ การเขียนจึงเป็นทักษะการส่งออก กล่าวคือ ส่งสารไปยังผู้อ่านผ่านตัวอักษร

การเขียนมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าทักษะอื่นๆ ได้แก่ การอ่าน การฟัง การดู และการพูด เพราะการเขียนเป็นเครื่องมือที่เก็บรวบรวมข้อมูลที่น่าสนใจ เป็นประโยชน์ให้แก่ผู้อ่าน อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือที่ใช้พัฒนาสติปัญญา ความคิด ความรู้ของผู้อ่าน Kopkan Vonvisit (2008, p. 179) กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าของมนุษย์ในด้านต่างๆ เป็นอย่างมาก มนุษย์มีโอกาสดำเนินการพัฒนาศักยภาพของตนเองจากการเขียน และผลงานที่เกิดขึ้นนั้นยังมีประโยชน์แก่บุคคลอื่นด้วย หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กล่าวถึงคุณภาพผู้เรียนในระดับช่วงชั้น กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 การเขียน ไว้ดังนี้

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนบรรยาย บันทึกประจำวัน เขียนจดหมายลาครู เขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เขียนเรื่องตามจินตนาการ และมีมารยาทในการเขียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดและครึ่งบรรทัด เขียนสะกดคำ แต่งประโยค และเขียนข้อความ ตลอดจนเขียนสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำชัดเจนเหมาะสม ใช้แผนภาพโครงเรื่อง และแผนภาพความคิด เพื่อพัฒนางานเขียน เขียนเรียงความ ย่อความ จดหมายส่วนตัว กรอกแบบรายการต่างๆ เขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น เขียนเรื่องตามจินตนาการอย่างสร้างสรรค์ และมีมารยาทในการเขียน

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เขียนสื่อสารด้วยลายมือที่อ่านง่ายชัดเจน ใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องเหมาะสม ตามระดับภาษา เขียนคำขวัญ คำคม คำอวยพรในโอกาสต่างๆ โฆษณา คติพจน์ สุนทรพจน์ ชีวประวัติ อัตชีวประวัติ และประสบการณ์ต่างๆ เขียนย่อความ จดหมาย กิจธุระ แบบกรอกสมัตรงาน เขียนวิเคราะห์ วิวิจารณ์ และแสดงความรู้ความคิดหรือโต้แย้งอย่างมีเหตุผล ตลอดจนเขียนรายงานการศึกษาค้นคว้า และเขียนโครงงาน

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

เขียนสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ โดยใช้ภาษาได้ถูกต้องตรงตามวัตถุประสงค์ ย่อความจากสื่อที่มีรูปแบบและเนื้อหาที่หลากหลาย เรียงความแสดงแนวคิดเชิงสร้างสรรค์โดยใช้โวหารต่าง ๆ เขียนบันทึก รายงานการศึกษาค้นคว้าตามหลักการเขียนทางวิชาการ ใช้ข้อมูลสารสนเทศในการอ้างอิง ผลิตรายงานของตนเองในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งสารคดีและบันเทิงคดี รวมทั้งประเมินงานเขียนของผู้อื่นและนำมาพัฒนางานเขียนของตนเอง

จะเห็นได้ว่าการเขียนเป็นทักษะการสื่อสารที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อผู้อ่าน เพราะเป็นเครื่องมือถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความรู้ ประสบการณ์ของผู้เขียนสู่ผู้ฟัง อีกทั้งเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรมอันดีงามอีกด้วย หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีคุณภาพทางด้านการเขียน เริ่มตั้งแต่การเขียนคัดลายมือ การเขียนสะกดคำ ตลอดจนเขียนงานเขียนรูปแบบต่าง ๆ นอกจากนี้ ยังมุ่งให้ผู้เรียนสามารถประเมินงานเขียนของผู้อื่นและนำมาพัฒนางานเขียนของตนเองได้ ฉะนั้น การเขียนจึงเปรียบเสมือนแสงเทียนที่ค่อยส่งนำทางแสงสว่างให้ผู้อ่านได้พบกับความรู้ประสบการณ์ใหม่ๆ

การฟัง การดู และการพูด : จุดประกายสู่ความสำเร็จ

การฟัง การดู เป็นทักษะของการรับรับสารส่วนการพูดเป็นทักษะในการส่งสาร ซึ่งต่างก็มีความสำคัญอย่างยิ่ง หากบุคคลใดก็ตามไม่ได้พัฒนาทักษะดังกล่าวก็จะทำให้การใช้ชีวิตประจำวันไม่ประสบความสำเร็จ ยิ่งทุกวันนี้เป็นยุคแห่งการรับข้อมูลข่าวสารทั้งสารสนเทศและเทคโนโลยีต่าง ๆ ทำให้อาจเกิดความสับสน ขอสงสัยหรือปัญหาต่างๆ ตามมา หากขาดการฟัง การดู และการพูดอย่างมีวิจารณญาณแล้ว ก็อาจจะทำให้คนนั้นหลงเชื่อหรือได้รับข้อมูลที่ขาดการไตร่ตรอง ทำให้เกิดอุปสรรคในการใช้ชีวิตได้ นอกจากนี้ยังพบว่า ทักษะทั้ง 3 ทักษะได้แก่ การฟัง การดู และการพูด บุคคลใช้มากที่สุด ซึ่ง Vijiittha Sangphalasit et al (1976) กล่าวว่า เด็กประถมศึกษาใช้เวลาฟังมากกว่าร้อยละ 50 โดยเปรียบเทียบปริมาณการฟังในวันหนึ่งๆ ของแต่ละคนคิดเป็นหนังสือขนาดหน้าได้หนึ่งเล่ม ปริมาณการพูดในสัปดาห์หนึ่งๆ คิดเป็นหนังสือหนึ่งเล่ม ปริมาณการอ่านในเดือนหนึ่งๆ คิดเป็นหนังสือหนึ่งเล่ม และปริมาณการเขียนในปีหนึ่งๆ คิดเป็นหนังสือได้เพียงหนึ่งเล่มเท่านั้น ฉะนั้น การฟัง การดู และการพูด จึงมีความสำคัญไม่ยิ่งไปกว่าทักษะอื่นๆ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กล่าวถึงคุณภาพของผู้เรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูดในระดับชั้นต่างๆ ไว้ดังนี้

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

เล่ารายละเอียดและบอกสาระสำคัญ ตั้งคำถาม ตอบคำถาม รวมทั้งพูด แสดงความคิดเห็นความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู พูดสื่อสารเล่าประสบการณ์ และพูดแนะนำ หรือพูดเชิญชวนให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม และมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

พูดแสดงความรู้ ความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู เล่าเรื่องย่อหรือสรุปจากเรื่องที่ฟังและดู ตั้งคำถาม ตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังและดู รวมทั้งประเมินความน่าเชื่อถือจากการฟังและดูโฆษณาอย่างมีเหตุผล พูดตามลำดับขั้นตอนเรื่องต่างๆ อย่างชัดเจน พุดรายงานหรือประเด็นค้นคว้าจากการฟัง การดู การสนทนา และพูดโน้มน้าวได้อย่างมีเหตุผล รวมทั้งมีมารยาทในการดูและพูด

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

พูดแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ วิจารณ์ ประเมินสิ่งที่ได้จากการฟังและดู นำข้อคิดไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน พุดรายงานเรื่องหรือประเด็นที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบมีศิลปะในการพูด พูดในโอกาสต่างๆ ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ และพูดโน้มน้าวอย่างมีเหตุผลน่าเชื่อถือ รวมทั้งมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ตั้งคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู มีวิจารณญาณในการเลือกเรื่องที่ฟังและดู วิเคราะห์วัตถุดิบประสงค์ แนวคิด การใช้ภาษา ความน่าเชื่อถือของเรื่องที่ฟังและดู ประเมินสิ่งที่ฟังและดูแล้วนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต มีทักษะการพูดในโอกาสต่างๆ ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการโดยใช้ภาษาที่ถูกต้อง พูดแสดงทรรศนะโต้แย้ง โน้มน้าว และเสนอแนวคิดใหม่อย่างมีเหตุผล รวมทั้งมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

จะเห็นได้ว่าทักษะการฟัง การดู และการพูด เป็นทักษะการรับสารที่เกิดขึ้นมากที่สุด สำหรับมนุษย์ต้องอาศัยการพัฒนาจึงจะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ โดยหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดให้มีการเล่ารายละเอียดและบอกสาระสำคัญ ตั้งคำถาม ตอบคำถาม รวมทั้งพูดแสดงความคิดเห็นความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู ตลอดจนประเมินสิ่งที่ฟังและดูแล้วนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต มีทักษะการพูดในโอกาสต่างๆ

การสอนทักษะทางภาษาไทย ได้แก่ การอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด ให้บรรลุมาตรฐานและตัวชี้วัดตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องรู้จักนำทฤษฎี แนวคิด รูปแบบการสอน วิธีการสอน หรือเทคนิคการสอนต่างๆ มาใช้ในการพัฒนาทักษะดังกล่าวของผู้เรียน เพราะทักษะ

การใช้ภาษานั้น ย่อมมีการฝึกฝน ปฏิบัติอยู่เป็นประจำสม่ำเสมอ จึงจะเกิดกับผู้เรียนได้ สอดคล้องกับ Wannee Somprayoon (2010, p. 254) ที่กล่าวว่า การฝึกทักษะการฟัง ดู พูด อ่าน และเขียนให้ถูกต้องแม่นยำคล่องแคล่ว โดยการฝึกทักษะแต่ละอย่างให้แม่นยำ แล้วจึงฝึกทักษะทั้ง 4 ให้สัมพันธ์กัน รวมทั้งส่งเสริมความคิดควบคู่กันไป ด้วยการกำหนดจุดประสงค์ในการสอน แม้ว่าจะกำหนดทักษะใดทักษะหนึ่งขึ้นมา เช่น ฟังแล้วจับใจความสำคัญได้ ในขั้นของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะมีการอ่าน คือ มีคนอ่านให้ฟัง และมีการพูดเพื่อตอบคำถามแสดงความเข้าใจ นอกจากนั้นอาจมีการเขียนตอบคำถาม ดังนั้น จะเป็นไปได้ว่าทักษะทางภาษาจะสัมพันธ์กันตามธรรมชาติ การสอนภาษาไทยเชิงทักษะสัมพันธ์นี้จึงเป็นสิ่งที่ควรคำนึงถึงเป็นอย่างมาก ซึ่งในที่นี้ผู้เขียนจะขอเสนอแนวคิดมุ่งเน้นภาระงาน หรือ Task Based Learning (TBL) มาใช้ในการพัฒนาทักษะดังกล่าว ดังนี้

ทำไมต้องแนวคิดมุ่งเน้นภาระงาน หรือ Task Based Learning (TBL)

แนวคิดมุ่งเน้นภาระงาน หรือ Task Based Learning (TBL) เป็นแนวคิดที่มุ่งเน้นการให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติงาน แนวคิดนี้ส่วนมากครูที่สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้นำมาใช้ในการพัฒนาทักษะทางภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งมุ่งเน้นพัฒนาการสื่อสารของผู้เรียน ทั้งนี้ Long (1985, p. 89) กล่าวว่า Task คือสิ่งที่เราทำในชีวิตประจำวันโดยทำเพื่อตนเองหรือได้รับมอบหมายให้ทำเพื่อผู้อื่น อาจได้หรือไม่ได้รับสิ่งตอบแทน เช่น การทำสั้วบ้าน การกรอกแบบฟอร์ม ฯลฯ นอกจากนี้ Richards, Platt, & Weber (1986, p. 289) อธิบายว่า ภาระงาน คือ กิจกรรม (activity) หรือการกระทำที่เกิดขึ้นเนื่องจากการทำความเข้าใจทางภาษา เช่น การวาดแผนที่ขณะฟังจากเครื่องบินที่ก่อกวน การฟังคำบอกคำสั่ง และทำตามคำสั่งนั้น สอดคล้องกับคำกล่าวของ Nunan (1989) ที่ได้กล่าวถึงภาระงานว่า คืองานซึ่งผู้เรียนร่วมกันทำความเข้าใจใช้ภาษาผลิตภาษาและมีปฏิสัมพันธ์กันโดยใช้ภาษาเป้าหมายในบริบท ซึ่งให้ความสำคัญกับความหมาย (mean) มากกว่ารูปแบบของภาษา (form) และ Willis (1996, p. 23) ก็ได้กล่าวถึงภาระงานว่า ไม่เน้นความหมายบริบทหรือรูปแบบของภาษา แต่ปฏิบัติงานเป็นกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์สำหรับการสื่อสารซึ่งให้ความสำคัญกับผลของกิจกรรมมากกว่ารูปแบบภาษา

แนวคิดมุ่งเน้นภาระงาน หรือ Task Based Learning (TBL) มีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาทักษะในการสื่อสาร โดย Willis (1996, p. 52) กล่าวถึงข้อดีของการจัดกิจกรรมที่เน้นภาระงาน ดังนี้ 1) ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการที่จะใช้ภาษาที่ตนเองรู้ในการปฏิบัติงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มย่อย โดยปราศจากความกลัวว่าจะทำผิด

หรือจะถูกแก้ไขสิ่งที่ทำผิดพลาดในชั้นเรียน 2) ทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการสร้างปฏิสัมพันธ์แบบทันทีทันใดในชั้นเรียน ต้องสร้างประโยคเองในขณะนั้นเพื่อสื่อสาร เช่น การสร้างประโยคและวลีในการสื่อสาร ในขณะที่พูดก็ต้องคอยฟังสิ่งที่ผู้อื่นพูด 3) ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกการแลกเปลี่ยนบทบาทในการพูด ถาม-ตอบ และแสดงปฏิกิริยาต่อคำพูดของเพื่อน 4) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับผลประโยชน์จากการสื่อสารความหมายกับผู้เรียนคนอื่น โดยงานวิจัยแสดงให้เห็นว่า เป็นการเรียนรู้จากการได้ข้อมูลย้อนกลับมากกว่าการแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้อื่น 5) ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสสังเกตการสื่อความหมาย ทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาอย่างมีเป้าหมาย และเรียนรู้การร่วมมือกับเพื่อน เน้นการพูดสื่อสารเพื่อความหมาย 6) ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิสัมพันธ์อย่างสมบูรณ์ มิแค่เพียงพูดประโยคเดียวแล้วจบ ผู้เรียนจะได้รู้วิธีการเริ่มและจบบทสนทนา และการแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างการสนทนา 7) ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทดลองใช้กลวิธีในการสื่อสารหลายๆ แบบ เช่น การตรวจสอบ ความเข้าใจ การถ่ายทอดความจากคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย การจัดความคิดของผู้อื่น และการแนะนำคำศัพท์หรือวลีแก่ผู้อื่น 8) ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจมากยิ่งขึ้นเมื่อสามารถปฏิบัติงานได้สำเร็จและสามารถใช้ภาษาเป้าหมายได้

ในการนี้ผู้เขียนขอกล่าวถึงขั้นตอนปฏิบัติงาน ซึ่งได้จากการสังเคราะห์เมื่อครั้งทำวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอกของผู้เขียนเอง โดยเป็นการประยุกต์ประเภทของภาระงานของ Willis (1996) มาแทรกเข้าไปในขั้นตอนของการจัดกิจกรรม ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอน 3 ขั้นตอนหลัก และประเภทงาน 4 ประเภท ดังนี้

1. ขั้นเตรียมปฏิบัติงาน (pre-task) มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานที่นักเรียนจะต้องได้รับการปฏิบัติ ทั้งการดูวิดีโอ ภาพ หนังสือเรียน เรื่องเล่า ทั้งนี้ เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนก่อนลงมือปฏิบัติงาน

2. ขั้นปฏิบัติงาน (task) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรม ซึ่งผู้เรียนจะได้มีโอกาสฝึกทักษะทางด้านภาษาไทยจากบทความ นิทาน เรื่องสั้น กวีนิพนธ์ วรรณคดี และวรรณกรรมผ่านขั้นตอนของการปฏิบัติงาน ดังนี้

2.1 ขั้นปฏิบัติงาน (task stage) เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนจัดกิจกรรมโดยประยุกต์ตามประเภทของภาระงาน (task) ดังนี้

2.1.1 การเปรียบเทียบ (comparing)

2.1.2 การแก้ปัญหา (problem solving)

2.1.3 การร่วมแลกเปลี่ยนประสบการณ์ส่วนตัว (sharing personal experiences)

2.1.4 การสร้างสรรค์ (creative task)

2.2 ขั้นวางแผนปฏิบัติงาน (planning stage) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสวางแผนร่วมกันเพื่อนำเสนอผลงานปฏิบัติ

2.3 ขั้นรายงาน (report stage) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้รายงานผลการนำเสนอผลงานต่อหน้าชั้นเรียน

3. ขั้นหลังการปฏิบัติงาน (language focus) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้ตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนโดยจัดกิจกรรมตามขั้นตอน ดังนี้

3.1 ขั้นวิเคราะห์ภาษา (language analysis) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้กลับมาตรวจสอบวิเคราะห์ภาษาที่ได้จากการอ่านผลงานที่ตนเองหรือกลุ่มนำเสนอไป

3.2 ขั้นฝึกหัดการใช้ภาษา (practice) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้แก้ไขงานที่อ่านอย่างพินิจวิเคราะห์

3.3 ขั้นติดตามผล (follow-up) มีวัตถุประสงค์เพื่อติดตามและสะท้อนผลการปฏิบัติงานที่ได้รับการแก้ไขขั้นสุดท้าย

จะเห็นว่าแนวคิด Task Based Learning เป็นแนวคิดเพื่อให้ครูได้ออกแบบจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติงาน ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ใช้ภาษาเสมือนจริง มีความมั่นใจในการใช้ภาษาเพิ่มมากขึ้น มีส่วนร่วมในการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในห้อง นอกจากนี้ แนวคิดดังกล่าวยังส่งเสริมและพัฒนาทักษะต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด ซึ่งผู้เขียนจะขอยกตัวอย่างการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดมุ่งเน้นภาระงาน หรือ Task Based Learning (TBL) ดังต่อไปนี้

การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด Task Based Learning เพื่อพัฒนาทักษะภาษาไทย

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด ให้บรรลุจุดมุ่งหมายตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ครูผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอ เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติงานที่ทำ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันภายในห้องเรียน อีกทั้งจะต้องจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน ทั้งนี้ ผู้เรียนจะได้ใช้ทักษะดังกล่าวเป็นประจำ ในบทความนี้ผู้เขียนจึงเสนอการจัดกิจกรรมตามแนวคิดมุ่งเน้นภาระงาน หรือ Task Based Learning (TBL) โดยประยุกต์ขั้นตอนการจัดกิจกรรมของ Willis (1996) ดังนี้

ชื่อเรื่อง พระอภัยมณี ตอน พระอภัยมณีหนีนางผีเสื้อ
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เวลา 3 ชั่วโมง

ขั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

1. ขั้นเตรียมปฏิบัติงาน (pre-task) (5 นาที)

นักเรียนดูวีดิทัศน์เรื่องย่อของพระอภัยมณี จากนั้นครูสอบถามเกี่ยวกับเรื่องที่ย่าน ดังต่อไปนี้

คำถามเพื่อพัฒนาการคิดเชิงวิเคราะห์

- 1) นักเรียนเคยอ่านหรือดูวีดิทัศน์เกี่ยวกับเรื่องพระอภัยมณีหรือไม่
- 2) ถ้านักเรียนได้อ่านหรือดูเรื่องพระอภัยมณีแล้ว นักเรียนคิดว่าเรื่องนี้คืออะไร
- 3) นักเรียนคิดว่าการเรียนเรื่องพระอภัยมณีน่าจะให้ประโยชน์อะไรบ้าง

2. ขั้นปฏิบัติงาน (task) (20 นาที)

นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5–6 คน จากนั้นร่วมกันศึกษาเอกสารการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง พระอภัยมณี ตอน พระอภัยมณีหนีนางผีเสื้อ โดยใช้เวลาศึกษาประมาณ 10 นาที จากนั้นครูสุ่มถามนักเรียน ดังต่อไปนี้

1) นักเรียนคิดว่าเพราะเหตุใดวรรณคดีเรื่องพระอภัยมณีจึงได้รับยกย่องว่าเป็นยอดกลอนนิทาน

2) การที่พระอภัยมณีและศรีสุวรรณไปเรียนวิชาเป่าปี่และกระบี่กระบอง สมควรหรือไม่ เพราะเหตุใด

3) การตัดสินใจของท้าวสุทัศน์ที่ขับไล่พระอภัยมณีและศรีสุวรรณออกจากเมือง ถือว่าทำถูกหรือไม่ เพราะเหตุใด

4) เจือกเฒ่าสามีภรรยาได้พาพระอภัยมณีและสินสมุทรหนีจากนางผีเสื้อ เป็นการกระทำที่ถูกต้องหรือไม่ เพราะเหตุใด

5) นักเรียนคิดว่าวรรณคดีเรื่องพระอภัยมณีให้ข้อคิดอะไรแก่ผู้อ่าน

2.1 ขั้นปฏิบัติงาน (task stage) เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนจัดกิจกรรมโดยประยุกต์ตามประเภทงานปฏิบัติ (task) ดังนี้ (35 นาที)

ครูให้แต่ละกลุ่มทำใบงานที่ 1 เรื่อง นิยายตัวละครในเรื่องพระอภัยมณี จากนั้นปฏิบัติตามขั้นตอน ดังนี้

1) การเปรียบเทียบ (comparing) (10 นาที)

นักเรียนอ่านวรรณคดีเรื่อง พระอภัยมณี จากนั้นเปรียบเทียบนิสัยตัวละครสำคัญในเรื่อง ทั้งลักษณะเด่นและลักษณะนิสัยที่ต้องพัฒนา โดยกำหนดตัวละครสำคัญ ได้แก่ ท้าวสุทัศน์ พระนางปทุมเกสร พระอภัยมณี ศรีสุวรรณ นางยักษ์ สินสมุทร เจือกเผ่าผัวเมีย นางเจือก และพระฤาษี

2) การแก้ปัญหา (problem solving) (10 นาที)

ครูให้นักเรียนร่วมกันกำหนดปัญหาของเรื่องที่เกิดขึ้น พร้อมกับช่วยกันหาวิธีแก้ปัญหาดังกล่าวโดยเขียนลงใบงานที่ 2 ตัวอย่างปัญหา ดังนี้

- (1) พระอภัยมณีถูกขับไล่ออกจากพระนคร
- (2) สินสมุทรทิ้งนางยักษ์ซึ่งเป็นแม่ของตนเอง
- (3) นางยักษ์จับตัวพระอภัยมณีมาเป็นสามี

3) การร่วมแลกเปลี่ยนประสบการณ์ส่วนตัว (sharing personal experiences) (10 นาที)

เมื่อนักเรียนได้ร่วมกันชี้ให้เห็นปัญหาและช่วยกันหาแนวทางแก้ไข ปัญหาแล้ว ครูให้นักเรียนร่วมกันแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม จากนั้นช่วยกันจัดประเด็นปัญหาหลัก ปัญหารอง ปัญหาที่แก้ไขได้ และปัญหาไหนที่แก้ไขไม่ได้ โดยทำเป็นแผนภาพความคิด

4) การสร้างสรรค์ (creative task) (5 นาที)

ครูกำหนดให้นักเรียนเขียนเรียงความเรื่อง “รักที่จำใจในจะมีความสุข” โดยกำหนดส่งก่อนที่จะเรียนในคาบเรียนวิชาภาษาไทยคาบต่อไป จากนั้นครูชี้แจงว่าในคาบต่อไปให้นักเรียนเตรียมตัวออกมานำเสนอผลงานที่กลุ่มตัวเองทำ โดยอาจจะเสนอในรูปแบบของการบรรยาย การใช้โปรแกรมนำเสนอผลงาน หรือทางโซเชียลมีเดียต่างๆ ก็ได้

ชั่วโมงที่ 2

2.2 ขั้นวางแผนปฏิบัติงาน (planning stage) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสวางแผนร่วมกันเพื่อนำเสนอผลการปฏิบัติ (10 นาที)

1) ครูชี้แจงงานที่ได้รับมอบหมายในคาบที่แล้วให้นักเรียนทราบ จากนั้นให้นักเรียนเข้าประจำกลุ่มของตนเอง (กลุ่มเดิม)

2) ครูให้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันวางแผนว่าจะให้สมาชิกคนใดออกมานำเสนอผลงานที่ร่วมกันเขียน และสมาชิกคนใดมีหน้าที่จัดบันทึกข้อสรุปที่ได้จากการฟังการนำเสนอของกลุ่มอื่น

2.3 ขั้นรายงาน (report stage) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้รายงานผลการนำเสนอผลงานต่อหน้าชั้นเรียน (50 นาที)

นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอผลงานที่กลุ่มตนเองได้ร่วมกันทำ ได้แก่ 1) การเปรียบเทียบนิสัยตัวละคร 2) สรุปการแก้ปัญหา และ 3) แผนภาพความคิดสรุปปัญหาหลักและปัญหารอง โดยอาจจะเสนอในรูปแบบของการบรรยาย การใช้โปรแกรมนำเสนอผลงาน หรือทางโซเชียลมีเดียต่างๆ จากนั้นสมาชิกกลุ่มที่เหลือร่วมกันสรุปลงในสมุดบันทึก

ชั่วโมงที่ 3

3. ขั้นหลังการปฏิบัติงาน (language focus) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้ตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน โดยจัดกิจกรรมตามขั้นตอน ดังนี้

3.1 ขั้นวิเคราะห์ภาษา (language analysis) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้กลับมาตรวจสอบวิเคราะห์ภาษาที่ได้จากการอ่านผลงานที่ตนเองหรือกลุ่มนำเสนอไป (10 นาที)

ครูแจกเรียงความที่นักเรียนส่งมาคืนไปยังนักเรียน จากนั้นครูให้นักเรียนอ่านเรียงความของตนเองอีกครั้งหนึ่งอย่างพินิจพิเคราะห์

3.2 ขั้นฝึกหัดการใช้ภาษา (practice) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้แก้ไขงานที่อ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ (30 นาที)

ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้วิเคราะห์ภาษาในงานเขียนของตนเอง พร้อมกับแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นจากงานเขียนของตนเอง โดยใช้ปากกาสีแดงในการแก้ไข จากนั้นให้นักเรียนแต่ละคนแลกเปลี่ยนเรียงความของตนเองให้เพื่อนๆ ช่วยกันตรวจแก้ไข แล้วให้เพื่อนนำเรียงความที่แก้ไขแล้วส่งคืนยังเจ้าของผลงาน

3.3 ขั้นติดตามผล (follow-up) มีวัตถุประสงค์เพื่อติดตามและสะท้อนผลการปฏิบัติงานที่ได้รับการแก้ไขขั้นสุดท้าย (20 นาที)

1) ครูให้นักเรียนนำผลงานที่ผ่านแก้ไขจากเจ้าของผลงานและเพื่อนๆ แล้ว นำมาส่งครู จากนั้นครูและนักเรียนร่วมกันสรุปผลงาน

2) ครูตรวจผลงานนักเรียนอีกครั้งหนึ่ง และส่งผลงานฉบับนั้นให้นักเรียนนำไปแก้ไข พร้อมกับแก้ไขผลงานให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นก่อนนำมาส่งครูอีกครั้งหนึ่ง

3) ครูให้นักเรียนนำผลงานฉบับที่แก้ไข และฉบับที่แก้ไขสมบูรณ์แล้ว มาจัดทำป้ายนิเทศหน้าห้อง

สรุป

การพัฒนาทักษะทางภาษาไทย ได้แก่ การอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด ให้บรรลุตามมาตรฐานและตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ครูผู้สอนจำเป็นต้องคำนึงว่าหาความรู้ ศักยภาพ ภูมิแนวคิด รูปแบบการสอน วิธีสอน หรือเทคนิคการสอนต่างๆ มาใช้ในการพัฒนาทักษะทั้ง 5 ทักษะของผู้เรียน ทั้งนี้ ทักษะดังกล่าวจะแยกการสอนไม่ได้เพราะต่างก็มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เราสอนการฟังแล้วจับใจความได้ แต่ขั้นตอนการจัดกิจกรรมก็ย่อมมีการอ่านให้ฟังก่อน จากนั้นก็มีการพูดตอบคำถาม หรืออาจจะมีการเขียนตอบคำถามก็ได้ ฉะนั้น การจัดกิจกรรมในเชิงทักษะสัมพันธ์จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการที่ครูจะต้องจัดกิจกรรมให้ทักษะอื่นๆ มีความสัมพันธ์กัน ทั้งนี้ ครูควรจะต้องมีทักษะต่างๆ ด้วย ได้แก่ การกระตุ้นให้คิด การใช้คำถาม การนำเสนอ การสรุปความ การบรรยาย และการแสดงความคิดเห็น เป็นต้น

การนำแนวคิดมุ่งเน้นภาระงาน หรือ Task Based Learning (TBL) มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาทักษะการอ่าน เขียน ฟัง ดู และพูดของผู้เรียน อาจทำให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะต่างๆ ไปพร้อมกัน ซึ่งทำให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะสัมพันธ์นี้ในชีวิตประจำวัน ครูในฐานะผู้เป็นวิศวกรทางการศึกษาและนักวัดผลในการสร้างนวัตกรรมห้องเรียนจึงต้องพยายามออกแบบกิจกรรม หรือเลือกนวัตกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียนมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่ตั้งไว้

References

- Bnnnathum, P. et al. (2002). **The basic knowledge of communication (ความรู้พื้นฐานเรื่องการสื่อสาร)**. In Thai for searching (3rd ed.). Bangkok: Phatthanasuksa.
- Khuptikasem, W. (2016). The development of learning outcome on the topic, “leading consonant” and communication skill for the first grade student by using balanced literacy teaching. (การพัฒนาผลการเรียนรู้เรื่อง อักษรนำ และทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่1 โดยใช้การสอนแนวสมดุลภาษา). **Veridian E-Journal**, 9(2) (May – August, 2017), 1128.
- Limthrahan, S. (2004). **The basic knowledge of reading (ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการอ่าน)** (12th ed.). In the use Thai language unit 1-7. Nonthaburi: Sukhothai Thammathirat Open University.
- Long, M. H. (1985). **A role for instruction of second language acquisition: task-based language teaching**. In K. Hyltenstam & M. Peinemann (Eds.). *Modelling and assessing second language acquisition* (pp. 77-99). Cleve don, England: Multilingual Matters.
- Mansethavit, S. (1994). **The principles and methods of teaching Thai reading (หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย)**. Bangkok: Thai Watana Panich Co., Ltd.
- Moosikkharat, T. & Lumyotphol, T. (2008). **The development a efficiency in reading (การพัฒนาสมรรถภาพในการอ่าน)** (12th ed.). In the use Thai language units 9-15. Nonthaburi: Sukhothai Thammathirat Open University.
- Nunan, D. (1989). **Designing tasks for the communicative classroom**. New York: Cambridge University.
- Posakitsana, P. (1978). **The important aspects of Thai language (ลักษณะสำคัญของภาษาไทย)**. Bangkok: The Secretariat of the cabinet.
- Richards, J., Platt, J., & Weber, H. (1986). **Longman dictionary of applied linguistics**. London: Longman.
- Sangphalasit, W. et al. (1976). **The usage of language (การใช้ภาษา)**. Bangkok: Odeon Store.

- Somprayoon, W. (2010). **Thai language teaching techniques (เทคนิคการสอนภาษาไทย)**. Bangkok: dokyastore.
- Tantiphacheeva, K. (2008). **Instructional model for childhood (รูปแบบการเรียนการสอนปฐมวัยศึกษา)**. Bangkok: Brain-Based Book.
- Vonvisit, K. (2008). **Language skill for communication (ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร)**. Bangkok: Odeon Store.
- Willis, J. (1996). **A framework for task-based learning**. London: Longman.
- Yuree, P. (2015). A study of creative writing ability of fifth grade students using the CIRC cooperative technique learning (การศึกษาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC). **Veridian E-Journal**, 8(3) (September–December, 2017), 15.